

Bài hát cho em

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Cô chưa bao giờ ngừng tin anh, từ trước đến nay anh nói gì cô cũng tin cả. Khi anh nói muốn chia tay vì yêu một người khác, cô tin anh và chẳng nói thêm. Lúc anh nói anh muốn quay về bên cô sau một năm lạc lối với tình cảm ngược dòng, cô cũng tin anh. Chỉ có điều cô không thể tha thứ...

1.

Đôi khi cô đơn cũng chẳng thấy buồn. Cà phê một mình dưới trời về chiều, nỗi cô đơn cũng trở nên xa lạ. Lặng lẽ ngắm nhìn thành phố qua khung cửa kính, thấy tấp nập người đi. Những chiều cà phê nhẹ nhàng, không suy nghĩ. Thỉnh thoảng đưa mắt nhìn tách cà phê tí tóc từng giọt, muốn nhấp nháp một chút nhưng lại sợ đắng.

Lắm khi nghe nhạc ở nhà, một mình ta với khoảng không cố hữu, độc quyền lại chẳng thấy lòng vui vui và thích thú như lúc bài hát được vang lên ở quán cà phê quen thuộc. Đợi chờ một bài hát yêu thích trong chiều chủ nhật mưa rơi, tìm bỗng rộn rã khó tả. Giữa thành phố xô bồ và ồn ã, chẳng ngại ngùng để thể hiện sự cô đơn. Một mình ngồi trong góc khuất cà phê, tựa vai ngắm nhìn từng dòng người chưa bao giờ ngừng vội vã. Một mình nhấm nháp sự mệt mỏi, mơ hồ đọc một quyển sách như tìm một bóng dáng quen.

Nhiều khi thói quen cũng trở thành niềm vui nho nhỏ. Như khi bước vào quán cà phê cũ, chỗ ngồi quen vẫn để trống đợi chờ. Anh phục vụ vẫn niềm nở như thế, nháy mắt pha cười “Vẫn cà phê đen phải không?”. Không phải không có bạn bè, cũng chẳng phải không có người sẵn lòng ngồi nghe trút bầu tâm sự mà ta cần những lúc một mình với riêng ta. Anh bạn trẻ đưa thêm một đĩa bánh quy kem mùi dâu thơm ngậy, Phương ngạc nhiên ngược lên nhìn, chưa kịp hỏi thì anh đã nói: ” Thấy bạn lần nào đến cũng gọi cà phê mà không uống nên tôi khuyến mãi đây nhé, hãy ăn thử xem !”. Cô vuốt nhẹ tóc như che đi sự bối rối không hiểu từ đâu ủa đến, gật đầu cảm ơn.

Lần đầu tiên trông thấy quán cà phê ” Chiều ” là vào một buổi chiều đông lạnh lẽo, Phương dừng hẳn cuộc hẹn với bạn bè, tiến đến từng bước như tìm thêm chút ấm cho một kỉ niệm đã trôi xa chẳng thể nào lấy lại được. “Chiều” không giống với góc cũ ngày ấy Phương và anh hò hẹn nhưng lại mang hơi thở nhàn nhạt mà thân thuộc. Hàng cây thấp bé mới nhú những bông hoa tím tím trước thềm gợi cho cô từng mảng màu kí ức. Trước kia, khi cô và anh ngồi tựa nhau bên góc hồ hò hẹn, cũng có một hàng hoa tím mỏng manh khẽ đung đưa. Cả cái màu tường giả gỗ ấm áp bao trùm như ráng chiều ấy, tựa hồ như những chiều ngắm hoàng hôn cùng chung đôi.

Phương vẫn hẹn hò như lúc ngày còn anh, chỉ là ở một nơi khác với một mình cô lẻ bước. Anh giờ có đang bận bịu, trò chuyện với người yêu hay tán gẫu cùng bè bạn? Nhìn những giọt cà phê rơi tách, lại nhớ những giọt yêu thương của ngày xưa. Cả hai đặt cạnh ly cà phê gần nhau, chúng chung một kiểu cốc, một loại cà phê nhưng chưa bao giờ rơi xuống cùng một nhịp. Có lẽ ngay từ lúc ban đầu, cô và anh vốn đã lệch nhau. Cô trầm tĩnh, rụt rè, thu hẹp bản thân vào một góc. Anh sôi nổi, kết giao với nhiều người, đa tình đa cảm. Ba năm chia tay anh, cô vẫn cô đơn như thế, không rung động với bất kì ai cũng chẳng mở lòng thêm một chút. Anh đòi chia tay, sao bây giờ còn muốn quay lại?. Anh bảo cô không hiểu anh, vậy yêu nhau thêm một lần nữa để làm gì?

Ting ting, điện thoại thông báo có tin nhắn. Không cần mở ra cũng biết người gửi và nội dung như thế nào. Cứ mỗi chiều chủ nhật, anh đều nhắn cho cô: “Em đang làm gì? Có nhớ anh không?” Hai năm qua, cô chưa từng một lần trả lời.

Thời tiết dạo này ẩm ương, như tâm tình thiếu nữ mới lớn. Mới lúc bước vào quán trời còn vương nắng, giờ lại mưa nặng trĩu. Những đám mây xám xịt, bàng bạc trong buổi chiều đông càng khiến con người ta co lại tìm nỗi buồn. Có những cặp tình nhân trên đường không vồn vã, họ núp sau vạt áo mưa che gần hết mặt, thế mà vẫn trông thấy nụ cười và nghe ra những tiếng cười xuyên qua ô cửa kính. Phương từng đợi anh trong cơn mưa, che ô đứng run vì lạnh ở góc khuất sân trường, nhìn vào cửa lớp chờ anh tan học. Có lẽ bạn bè chẳng ai biết họ yêu nhau. Chưa công khai đi cùng nhau nơi đông người, chẳng nắm tay giữa những đôi mắt của người quen. Anh thuộc những chốn nhộn nhịp, luôn biết pha trò cho cô vui, nháu mày khi cô lầm lũi. Cô trốn trong đám đông, lặng lẽ dõi theo mọi hành động của anh không bỏ sót, cũng không xuất hiện nơi anh đang vui cùng bạn bè.

Chiều nay quán cà phê quen không phát những bài hát Phương thích, lòng nôn nao chờ đợi một điệu nhạc cũ dần lắng xuống. Có thể ngồi đợi thêm lát nữa sẽ được lắng nghe đúng giai điệu chờ nhưng thôi. Cô đứng dậy về nhà sớm, ngoài trời vẫn chưa ngớt mưa. Nỗi cô đơn giấu sau tấm kính bị bóc trần giữa cơn mưa chiều lạnh. Phương đâu mạnh mẽ như cô tưởng, thâm thâm vẫn đợi một bóng hình không muốn gặp. Dưới mái hiên, mưa hắt vào chân ướt nhẹp, đôi mi chớp nặng hơn vì vương hạt mưa chiều. Cánh cửa quán nhẹ

nhàng mở ra, cô thấy một đôi chân đứng lạng không bước. Chắc có người đang trí quên mang áo mưa như cô, suy nghĩ xem nên chạy ù ra ngoài kia hay đứng thêm chốc nữa. Đôi chân đứng song song cùng cô, mùi hương nước hoa Guess Marciano Men thoang thoảng vào mũi. Sự pha trộn giữa hương hoa và hương thảo mộc trong khí trời ẩm ướt và ẩm đậm quả không tồi. Cô ngửi thêm một lần nữa mới giật mình nhớ ra là mùi anh hay dùng. Cô đã từng thích đến nỗi ngược đường ngược gió để gặp anh cho bằng được, giữa trời nắng chang chang với quãng xa hơn 10 cây số chỉ để được ôm vào lồng ngực anh rộng rãi, hít hà thỏa mãn. Vậy mà trong phút chốc cô đã không nhận ra. Phương co hai tay ôm lấy vai, cơn gió đông chẳng nhẹ nhàng, áp thẳng vào cơ thể từng đợt lạnh.

“Anh đưa áo mưa cho em nhé! Em quên mang áo mưa rồi đúng không ?. Đứng thế này dễ cảm lạnh! Trời còn rét nữa.”, giọng của anh chân thật cứ ngỡ là mơ. Cô đang mơ phải không? Chẳng dám quay đầu nhìn, sợ không phải là anh thì nước mắt của cô còn nhạt nhòa hơn cả nước mưa nữa.

“Phương!” - Giọng anh nghe gần bên tai.- “Anh...”

Cô đưa mắt qua, đúng là anh thật rồi. Khuôn mặt anh chẳng thay đổi gì, cả kiểu tóc vẫn là cái kiểu từ thời còn bé xíu, đôi mắt sâu kia nhìn thẳng vào cô không ngần ngại. Con tim đập liên hồi, cô vội trông ra ngoài đường, nhờ cơn mưa làm mờ hình dung trước mắt. ” Anh cũng đến Chiều sao?”, Phương nghe cổ họng đắng rất.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế, đứng nhìn một cô gái trông nghiêng: “Nếu anh nói hai năm qua, chiều nào em đến anh cũng đến, em có tin không?”. Em có tin không, cô có tin không vào một tình cảm đã đặt trọn vẹn vào chỉ một người, cứ ngỡ yêu thương hết mực sẽ được đền đáp mãi mãi?. Kết quả là đến một ngày cô bắt gặp anh nắm tay một người khác bước trên con đường đông đúc, một điều anh chưa bao giờ làm như vậy với cô. Đúng là đừng nên quá tự tin, không phải cứ dùng lạt mềm buộc chặt, hết lòng yêu thương thì họ sẽ vĩnh viễn ở bên ta. Càng không phải những kí ức cô đã tạo ra sẽ vĩnh viễn chẳng có kẻ thứ ba xuất hiện xóa nhòa... Cô cười mỉa mai đáp cụt ngủn: “Tin”

Phương nghe tiếng anh thở dài, đó không phải là tiếng thở ra nhẹ nhõm. Anh nhìn một phía hư vô, giọng nói cũng không thực:

“Em không tin anh hay không tin vào chính mình?”

“Anh nghĩ sao?”

“Đã hai năm rồi, em vẫn không thể tin anh...”

Lời nói của anh bỏ ngỏ cũng như tình cảm của Phương chùng chình không bước. Cô chưa bao giờ ngừng tin anh, từ trước đến nay anh nói gì cô cũng tin cả. Khi anh nói muốn chia tay vì yêu một người khác, cô tin anh và chẳng nói thêm. Lúc anh nói anh muốn quay về bên cô sau một năm lạc lối với tình cảm ngược dòng, cô cũng tin anh. Chỉ có điều cô không thể tha thứ. Nhưng lại không thể quên anh. Anh thì thầm một câu khác:

“Anh không mong em tha thứ, chỉ mong anh có thể bên cạnh em đi hết những cơn mưa của cuộc đời. Em hay quên như thế, anh sẽ mang ô cho em. Em không thích những nơi ồn ào, anh sẽ lặng yên đến những nơi em muốn đến. Em ít nói, anh sẽ nói thay em. Em không thích cà phê đen, anh sẽ ăn bánh ngọt mà em luôn thích. Những chuyện trước kia không làm được, bây giờ anh sẽ làm tất cả vì em.”

“Có muộn quá không anh?”

Chỉ còn tiếng mưa rơi thấm trên mặt đường nhựa nghe rất khẽ, cả tiếng hít thở của hai người dường như cũng không tồn tại. Sao đây Phương, cô vẫn yêu anh, chưa bao giờ thay đổi. Cô dẫn lòng mình những năm qua, đừng bước trên cùng một con đường tình yêu như người ta vẫn nói. Đã xa nhau thì không nên quay bước lại có đúng không?. Cô sẽ hối hận thêm một lần nữa chứ?. Trong tình yêu làm gì có chuyện hối tiếc, chỉ có chuyện sai lầm khi chệch một hướng đi. Cô chỉ có thể chân thành yêu thương, và mong anh đủ tinh tế để hiểu, và hiểu đủ để bản lĩnh vững vàng trước những cám dỗ sẽ đến...

Phương nhìn cơn mưa dần tạnh, có chút râm chiều treo lơ lửng trên bầu trời, cô cười: “Mình cùng về anh nhé!”

2.

Phương chỉ cho tôi cơ hội đi cùng cô ấy một đoạn đường. Im lặng, không nhìn nhau, cũng không một lời hẹn gặp lại. Những giọt mưa lì lợm chiều nay, lất phất trên áo cô ấy khiến tôi rất ghen tỵ. Ít ra mưa có thể chạm đến Phương, làm nũng cô. Còn tôi, chuyện gì cũng chẳng thể làm được. Từ lâu tôi đã hiểu, có những lỗi sai trong đời mãi mãi không được tha thứ, người mắc lỗi mãi mãi chẳng có cơ hội sửa sai. Chỉ trách tôi đã không biết trân trọng những yêu thương mà Phương đã dành tặng, chạy theo những cảm xúc ngược dòng.

Người ta luôn được chỉ bảo rằng phải làm thế này phải làm thế kia để tránh sai lầm, phải dừng đi tới đó, đừng làm việc đó để không xảy ra nguy cơ nào cả. Thành ra đôi lúc cảm thấy mình như thể một người đã đi qua quá nửa cuộc đời và nhìn mọi việc bằng sự chán chường và mệt mỏi, như thể một tâm hồn già nua neo đậu trong cái vỏ trẻ trung không phù hợp. Nhưng phần lớn thời gian còn lại, lại thấy mình non dại như một cây non, chông chênh giữa mưa gió cuộc đời, sung sướng vì có tuổi trẻ và sự ngây thơ làm quà tặng.

Tôi biết Phương vẫn còn yêu tôi nhưng ai dám chắc thêm một đoạn thời gian nữa, tình cảm ấy sẽ không thể dành cho một người khác?. Hay tôi nhìn nhầm, chẳng qua cô chỉ tiếc nuối về một đoạn kí ức đẹp, một thời học trò với nhiều mơ mộng. Tôi luôn đi theo cô ấy, dõi theo cô ấy. Hi vọng vào một ngày nào đó cũng giống như ngày hôm nay, Phương sẽ ngoảnh đầu lại, nhìn thấy tôi luôn ở phía sau.

Có lẽ vì phát hiện tôi ở “Chiều” nên Phương không đến nữa. Tôi đã thôi nhắn tin cho cô ấy, cũng chẳng xuất hiện ở ” Chiều” thêm một lần nào. Đó là nơi Phương đã tìm ra và yêu thích, sự có mặt của tôi chắc hẳn đã gây phiền. Tôi loay quanh cổng trường Đại học nơi cô theo học, thấy thấp thoáng bóng gầy ấy, tim mới đập bình yên trở lại. Tôi nhờ một bạn học đưa cho Phương đĩa bài hát mà tôi tự thu, thành quả sau hai năm ngân nga không biết mệt mỏi. Đó là bài hát mà tôi thích nhất và Phương cũng đã từng rất thích. Hi vọng là cô ấy sẽ nghe nó, đừng ném nó đi.

3.

Phương đứng nhìn dáng người đã cao hơn rất nhiều, cao nhất giữa đám đông đang ùa ra cổng trường. Trước kia, anh chưa bao giờ đợi cô tan lớp. Trống reo là chỉ chực tụ tập với các bạn, còn cô lẻo đẻo theo sau. Nếu không phải hôm nay cô ra về theo lối cửa sau, chắc hẳn cô sẽ không bắt gặp bóng lưng anh như thế này. Chưa biết sẽ gọi anh ra sao thì cái người cao lớn kia đã quay đầu lại, khiến cô không kịp lấy bình tĩnh.

Sơn cười tủm tỉm: “Anh không ngờ là mình lại linh cảm đúng như thế!”

Nói chưa hết câu mà người đã đứng rất gần Phương. Cô mím mím môi, hỏi bừa: “Linh tính gì?”

“Linh tính em đang nhìn anh”, Sơn quả quyết.

Phương tròn mắt, không đáp. Hơi ấm của người đối diện nói tản ra, phủ vào mặt khiến má cô nóng bừng. Anh dễ dàng nhận ra: “Trời lạnh nhưng má em thì không lạnh.”

Cô cảm thấy hai má càng nóng hơn, cơn nóng còn lan xuống cơ thể. Sơn vẫn giữ nụ cười: “Nghe bài hát đó chưa?”

Phương đáp trống không: “Bài gì?”

“Bức thư tình đầu tiên” - Sơn nhẹ nhàng nói, ôm người con gái vào lòng, thủ thỉ: “Bài hát cho em.”